

JAK SVĚTĚKA NA ROZPĚLENĚCH KAMNECH...

Pondělí, 20. června 2011

si tady připadám... Fakt, mám pocit, že to všechno nějak hrozně snáším. V dobách, kdy kamenné uhlí nasazovalo na první pupeny, kdy mrtvému moři teprve začínalo být šoufl - a já byla ještě krásná, mladá a inteligentní, v těch dobách mi horko vůbec nevadilo, mohla jsem se procházet u moře v nejvšestšímu áru. Nyní, kdy z mých příjemných idavných jmen zbylo jen to písmenko "a", horko a vlhko mě nenávidím.

Pche, já si básnila, jak tu budu vymetat parky, muzea, jak pojedu navštívit jednu kamarádku, druhou kamarádku, pak se ještě před odletem podívám za vnučátka - a ono (abych to někde slušně) pendrek. Skoro dva měsíce jsem nespala kvůli ostudnému zakopnutí a následnému rozplácnutí před potou, které zavinilo prasklinu té mizerné klíční kostičky. Zahojila se sice, ale bolela, mrcha bídná, každou noc! A do toho všechno zdejší vedra a vlhko. Doposud jsem skušela jen v letních měsících v Praze, ale tohle, to je předtěl fakt záhul... Prý je doma hezky, a občas i zaprší, co? Tady taky, ale jak to už tak bývá, tak ne aby jen zapršelo, to ne, když už, tak už. Tady se vylejou všechny nebeské konve najednou. Před chvílí jsem vrátila z procházky. Nebudu lhát, že každodenní, ale tak téměř každou týdně se k večeru seberu a vyhlápnu si do Central Parku a zpátky. Mám pocit, že zanechávám jak slimák cestičku, jak ze mne kape... :-))) Ale proč vám to všechnem píšu: skuhrám, abych se omluvila, kterým už před dlouho dluším nějaký ten e-mail. Opravdu, světě mi, je to tu pro mne dost úmorné, zvládám sotva ráno předtěl novou potou, k večeru si sednu k PC, abych vám poslala něco na čtení a mezitím jsem "osudem nucena dlat hodnou manželku". :-))) No, kdybyste nás viděli... Již sedí u jedné televize (koupili jsme novou, placatku) a dívá se na vašení, zprávy a historii. Já jsem v ložnici koukám tam na druhou - zase na programy kutilů a o zázizování bytů... Tohle bývá na odpolední akce, kdy je venku kolem 35° - 38 °C a ven jít nelze. Dopoledne jdeme občas nakoupit, večer se ještě snažím něco dlat tad. Mezitím dny pozvolna utíkají, za "pár" už budu zase na té druhé straně. Pevně doufám, že si to vedro nepřivezu s sebou. Ale vzhledem k mé smolašské nátu... těšete se na předtělčičky doma.

Jo, a moc se na vás všechny těším...d@niela